

[Statsministeren.]

sidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde. Vedtagelsen af en lov herom skal ske med tilslutning af $\frac{5}{6}$ af rigsdagens medlemmer. Kan et sådant flertal ikke opnås, men dog det flertal der kræves ved almindelige love, kan forslaget udsendes til folkeafstemning, hvorefter vælgerne direkte træffer den endelige afgørelse i spørgsmålet.

Denne gennemgang af grundlovsforslaget kunne suppleres med adskilligt andet, der også fortjener at blive fremhævet, men som i højere grad har karakter af detalier.

Det vil formentlig være således, at adskillige, der sætter sig ind i forslaget, finder et og andet, som de kunne ønske anderledes. Men en gennemlæsning af forslaget vil sikkert gøre det klart, at taget under eet indeholder det meget væsentlige forbedringer, forbedringer, som bør grundlovsfæstes. Der er ikke som i 1849, da folkestyret indførtes, eller i 1915, da kvinderne fik valgret, tale om ændringer, som vil blive hilst med fanfarer. Jeg tror imidlertid heller ikke, der er mange, som vil bestride, at forslaget betegner en udbygning af vort folkestyre helt i junigrundlovens ånd.

Forslaget er blevet til ved et samarbejde mellem alle rigsdagens partier. Det fremtræder som et kompromis, og ingen behøver at skamme sig herved. På den anden side kan forslaget ikke siges at være i noget enkelt partis favør. Det har kun kunnet fremkomme, fordi alle har været indstillet på at lade viljerne bøjes mod hinanden og har sigtet på gennemførelse af et forslag, som alle folkestyrets venner med god samvittighed kan stå bag. Det er mig en stor glæde, at samtlige landets demokratiske partier har kunnet give forslaget deres helhjertede tilslutning.

Der er ikke i forfatningskommissionen — lad mig nævne det — opnået enighed om, hvilket navn den lovgivende forsamling i fremtiden skal have. Jeg udtaler håbet om, at det under forhandlingerne på rigsdagen vil lykkes at finde et navn, som på een gang klinger godt og har rod i vor historie og den parlamentariske tradition.

Forslaget ligger nu på rigsdagens bord, og i de kommende måneder vil det blive drøftet her og i offentligheden. Jeg er overbevist om, at denne omhyggelige gennemgang og debat vil føre til almindelig enighed

om forslaget og om den kommende grundlov, som skal skabe rammerne for samfundslivet ikke blot i nuet, men også mange år fremover.

Det er derfor en meget betydningsfuld opgave, som det høje ting her står overfor. Jeg tvivler ikke på, at de ærede medlemmer vil modtage forslaget med viljen til at gøre et positivt arbejde til gavn for hele det danske folk, og det er mit håb, at alle gode kræfter må kunne samles om det fælles grundlag for vort samfund: folkestyrets stadige styrkelse. Dette er den eneste hensigt med forslaget.

Jeg anbefaler hermed, så varmt jeg kan, forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Jeg giver dernæst ordet til den højtærede landbrugsminister, for at han kan fremsætte det i dag anmeldte lovforslag.

Landbrugsministeren (Sonderup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i og tilføjelse til lov nr. 599 af 14. november 1940 om landvinding, således som denne lov er ændret ved lov nr. 141 af 30. marts 1942.

Ved ekspropriationer til veje, offentlige anlæg o. lign. formindskes landbrugsarealerne her i landet årlig med ca. 10 000 ha. Det er derfor af den største betydning for landbruget og dermed for Danmarks eksport af landbrugsprodukter at indvinde nyt land. Erfaringerne i de år, der er gået, efter at landvindingsloven af 1940 blev vedtaget, har da også vist, at landvindingsloven har været en udmærket hjælp til at modvirke en yderligere formindskelse af landbrugsarealerne, og at megen og god landbrugsjord er indvundet med støtte i denne lovgivning, indtil udgangen af 1950 ialt ca. 40 000 ha.

Efter landvindingsloven af 1940 er det dog en betingelse for, at der kan foretages landvindingsforanstaltninger m. v., at interesserede lodsejere fremkommer med anmodning herom. Ved inddæmninger på søterritoriet, der er undergivet statens højhedsret, og hvor de inddæmmede arealer tilfalder staten, vil lodsejernes interesse være forholdsvis ringe, og i sådanne tilfælde kan der ikke forventes noget initiativ fra lodsejernes side. Der er derfor i lovforslagets §§ 1, 2 og 6 optaget bestemmelser,